

DZĪVOT KĀ DIEVA BĒRNIEM

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:5; Ps. 51:6; Jes. 1:2; Jņ. 1:12; Ebr. 9:26,28; 1. Jņ. 3:1-10.

ATMIŅAS PANTS:

“Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni, un mēs tādi arī esam. Pasaule mūs tāpēc neatzīst, ka tā Viņu nav atzinusi.” (1. Jņ. 3:1)

Pie sludinātāja atnāca nesen atgriezts ticīgais: “Lai arī cik daudz es lūdzu Dievu, lai arī cik gauži cenšos, man vienkārši neizdodas palikt uzticīgam manam Kungam. Šķiet, es pazaudēju glābšanu.” Sludinātājs atbildēja: “Vai tu redzi šo suni? Tas ir mans suns. Viņš ir trenēts, nekad nesavanda māju, ir paklausīgs – tīrais prieks! Bet virtuvē ir mans mazais dēliņš. Viņš visu savanda, met uz grīdas ēdienu, nosmērē drēbes, vienvārdsakot, pilnīgs bardaks. Taču kas no viņiem kļūs par manu mantinieku? Ne jau mans suns, bet gan mans dēls ir mans mantinieks. Tu esi Jēzus Kristus mantinieks, jo tieši par tevi Viņš mira.” Mēs esam Dieva bērni un Viņa valstības mantinieki – ne pateicoties mūsu pilnīgumam, bet Viņa žēlastībai.

Šajā nedēļā mēs papētīsim sīkāk, ko šis apsolījums sevī ietver.

NEDĒĻAS TĒMA KOPUMĀ:

Ko nozīmē būt “Dieva dēliem”? Kādā ziņā mums vajadzētu gribēt kļūt līdzīgiem Dievam? Kā Jānis definē grēku? Ko Jēzus izdarīja ar grēku, kad Viņš atnāca pirmoreiz? Kā mums saprast Jāņa vārdus, ka tas, kurš piedzimis no Dieva, “negrēko” (1. Jņ. 3:9)?

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles skolas nodarbībai 15. augustā.)

DIEVA DĒLI

(1. Jņ. 3:1)

Izlasi 1. Jņ. 3:1. Kāds brīnišķīgs apsolījums šeit atrodams? Ko tas sevī ietver? Kādu cerību tam vajadzētu mums dot? Skat. arī Jņ. 1:12; 1. Jņ. 2:29; 3:9. _____

1. Jņ. 3:1 norāda uz garīgu piedzimšanu, savukārt Jņ. 1:12 uzsver ticību Kristū, kuras dēļ mēs kļūstam par Dieva bērniem. Teksts Jāņa 1. vēstulē uzsver, ka ticīgie jau ir Dieva bērni. Dievs ir uzņēmies iniciatīvu to izdarīt mūsu labā. Šī jaunpiedzimšana ir Viņa darbs, ne mūsu. Mēs nevaram panākt ne mūsu piedzimšanu, ne arī adopciju, lai kļūtu par Dieva bērniem. Mums arī nav jāuztraucas par mūsu kā Dieva bērnu statusu, kamēr vien uzturam attiecības ar Viņu. Šīs attiecības ainas kā tēva un bērna attiecības – tāad ļoti tuvas. Šis ideālais Tēvs rūpējas par mums, saviem bērniem, mīl mūs un pat atdotu savu dzīvību par mums.

Apstājies un padomā, ko nozīmē apsolījums, ka mēs esam Dieva bērni. Visbeidzot ņem vērā, ka Universā ir vairāk nekā 400 miljardu pamanāmu galaktiku un katrā no tām ir miljardiem zvaigžņu. Kas lai zina, cik ap katru zvaigzni riņķo planētu un cik no tām apdzīvo saprātīgas būtnes! Salīdzinot Universa lielumu ar mūsu planētu un mums pašiem, kā lai mēs nejutamies pārsteigti, ka Dievs, kas to visu ir radījis, mūs tik ļoti mīl, ka darījis mūs par saviem bērniem? Cik gan nozīmīga mūsu dzīve, ja tai ir tik brīnišķīgas nākotnes izredzes! Kādu cerību, kādu drošību un pārliecību tam vajadzētu mums sniegt, raugoties nākotnē, lai arī cik lielas grūtības stātos mums ceļā. Dievs, visa Radītājs, mūs mīl, rūpējas par mums un sauc mūs par saviem bērniem. NIV Bibēlē angļu valodā 1. Jņ. 3:1 tulkots brīvi, taču doma uzķerta ļoti veiksmīgi, sakot, ka Tēvs ir “šķīdies” ar savu lielo mīlestību pret mums.

Pārdomā šo ideju, ka Dievs ne tikai eksistē, bet arī mīl mūs, rūpējas par mums un pat ir miris par mums. Kā šai realitātei vajadzētu ietekmēt mūsu dzīvesveidu? Un kādēļ tai vajadzētu iespaidot mūsu dzīvi? _____

SEKAS UN ATBILDĪBA

(1. Jņ. 3:2,3)

1. Jņ. 3:1 ir ievads domām, kas attīstās tālāk šajā nodaļā. Šajā pantā redzam, kādas sekas ir Tēva/bērna attiecībām, ieskaitot no tām izrietošo atbildību. Pateicoties šai saiknei ar Dievu, ticīgie dzīvo šķīstu dzīvi, pār kuru nevalda grēks (3. – 10. p.). Taču vispirms uzsverts, ka mēs Viņam redzēsim un būsim Viņam līdzīgi.

Tā kā mēs zinām, ka tagad esam Dieva bērni, mēs zinām arī to, ka nākotne būs vēl fantastiskāka, lai arī pagaidām nevaram to pilnībā izprast. Tam, ka mēs redzēsim Kungu un būsim Viņam līdzīgi, vajadzētu piepildīt mūs ar prieku un pārliecību, kā arī ar krietnu devu godbijības un apbrīna.

Kāda atšķirība starp sātana un Ievas vēlmi kļūt līdzīgiem Dievam (1. Moz. 3:5; Jes. 14:14; Ecēh. 28:2) un 1. Jņ. 3:2 lasāmo apsolījumu, ka mēs būsim Viņam līdzīgi? _____

Sātans vēlējas būt līdzīgs Dievam varā un spēkā un droši vien iekāroja visu radīto būtņu pielūgsmi, taču viņš, šķiet, nebija ieinteresēts būt Dievam līdzīgs raksturā. Viņa iegriba pēc tik lielas varas kā Dievam nepadziļināja viņa attiecības ar Dievu, tieši pretēji – tās pārrāva un izpostīja.

Lai gan kristieši kļūs līdzīgi Dievam, viņi nevēlas ieņemt Dieva vietu. Viņi vēlas kļūt līdzīgi Viņa mīlestībā pret citiem, pašai izvēlētajai kalpošanā, domu šķīstumā un taisnīgā rīcībā. Viņi respektē pamatā atšķirību starp Radītāju un radījumiem un neiebilst pret to. Viņiem rūp nevis vara, bet mīlestība. Kā jau Jēzus mums ir parādījis, būt līdzīgam Dievam nozīmē sevi pilnīgi un nesavtīgi ziedot citu labā. Jēzus nāca, lai mums parādītu, kāds ir Tēvs. “Jēzus viņam saka: ‘Tik ilgi Es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi Mani sapratis, Filip? Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: rādi mums Tēvu?’” (Jņ. 14:9)

Padomā par Jēzus un sātana raksturu pārsteidzošo kontrastu. Sātans – radītā būtne – centās iegūt augstāku stāvokli tikai personīgu un egoistisku motīvu vadīts, bet Jēzus – Radītājs – izvēlējās citu labā “sevi iztukšot” (Fil. 2:7). Kādas ir tavas tieksmes – kļūt līdzīgākam Kristum vai sātanam? Ja pēdējam, kā tu vari to mainīt? _____

GRĒKA DEFINĪCIJA

(1. Jņ. 3:4)

Viltus mācības, kurām Jānis stājās pretī savās vēstulēs, iespējams, pārāk izcēla glābšanas svētības, atstājot novārtā vajadzību pēc šķīstas dzīves. Šie viltus mācītāji acimredzot neraizējās par grēka problēmu un tā sekām, ja reiz Jānis uzsver, ka mūsu nākotne atkarīga no tā, kā mēs dzīvojam šodien. Tam nav nekāda sakara ar taisnību no darbiem. Mēs tiekam glābti vienīgi žēlastībā, taču mūsu dzīvei jāatspoguļo fakts, ka esam glābti. Tādēļ pēc uzaicinājuma kristiešiem šķīstīties Jānis turpina skaidrot tā īsto nozīmi.

Ko šie teksti mums stāsta par grēka dabu? 2. Moz. 9:27; Ps. 36:4; 51:4; Jes. 1:2; Jer. 3:13; Mat. 7:23; Rom. 6:17,20; 1. Jņ. 1:8; 3:4; 5:17. _____

Bībelē grēks aprakstīts kā mērķa neaizsniegšana, nepatiesība, Dieva patiesības standarta apzināta pārkāpšana, sacelšanās, ļaunums, nepaklausība, pārkāpums, bezlikumība un netaisnība.

1. Jņ. 3:4 grēks definēts kā “bezlikumība” (“netaisnība” latviešu Bībelēs). Kā uzskatāmu bezlikumības piemēru mazliet tālāk (1. Jņ. 3:11-20) autors atgādina stāstu par Kainu, kas nogalināja savu brāli. Savukārt 22. un 24. pantā viņš atsaucas uz baušļiem un nepieciešamību tos ievērot.

Papildus šī vārda juridiskajai nozīmei bezlikumība mums atgādina arī par “bezlikumības cilvēku” (2. Tes. 2:3; “grēka cilvēks” Bībeles latviešu tulkojumā), galveno antikristu un tā aktivitāšu kulminācijai tieši pirms Jēzus otrās atnākšanas. Šo bezlikumību demonstrē Jāņa 1. vēstulē aprakstītie antikristi, klaji saceloties pret Dievu un nostājoties blakus sētanam. 1. Jņ. 3:4 draudzes locekļi tiek netieši brīdināti atbrīvoties no šādas attieksmes un jebkāda grēka. Viens no mūsdienu kristīgās pasaules lielākajiem paradoksiem ir tas, ka daudzi sludinātāji, norādot grēku, tajā pašā laikā apgalvo, ka Dieva likumi ir atcelti, jo nu dzīvojam žēlastībā. Cik briesmīgi sakropļota izpratne par žēlastību!

Kāds ir tavs “mīļākais” grēks? Citiem vārdiem, kādu grēku tu sevī turpini lolot? Kādos veidos tu to attaisno savā prātā? Ar katru gadu šis grēks šķiet arvien mazāks, vai ne? Kad tu taisies pamosties un saprast, ka agri vai vēlū tas tevi iznīcinās, ja vien nelūgsi no Dieva spēku tā uzvarēšanai? _____

JĒZUS PARĀDĪŠANĀS

(1. Jņ. 3:5,8)

Ko zemāk minētie Bībeles teksti mums ziņo par Jēzu un to, kas notika pie Viņa pirmās atnākšanas? 1. Jņ. 1:2; 3:5,8. _____

Pirmoreiz atnākot, Jēzus parādījās cilvēka miesā. Viņš nāca, lai atrisinātu grēka problēmu un lai iznīcinātu velna darbus. Ja tā, ticīgajiem nevar būt nekas kopīgs ar grēku vai tā autoru – velnu. Savienojoties ar grēku, mēs sadarbojamies kopīgā lietā ar sātanu un noraidām Jēzu.

Saskaņā ar 1. Jņ. 3:5 Jēzus atņēma grēkus. Šis apgalvojums varbūt ir netieša atsaucē uz Jņ. 1:29. Kā Jēzus to paveica? Ebr. 9:26,28; 1. Jņ. 2:2; 4:10; Atkl. 1:5,6.

1. Jņ. 3:5 mums nepasaka, tieši kā Jēzus atņēma grēkus. Taču no Jāņa 1. vēstules un evaņģēlija konteksta kļūst skaidrs, ka Jēzus to paveica, mirstot pie krusta. Ja Vēstulē ebrejiem skaidri teikts, ka Jēzus iznīcināja grēku ar savu upuri, Atklāsmes grāmata māca, ka Jēzus mūs atbrīvojis no grēka ar savām asinīm.

Kamēr 1. Jņ. 3:5 pirmā daļa var netieši norādīt uz krustu, otrā daļa uzsver Jēzus absolūto bezgrēcību, kas bija vajadzīga, lai Viņa nāve pie krusta varētu mūs izglābt.

Antikristi Jāņa 1. vēstulē, iespējams, nebija pilnīgi izpratuši krusta un Jēzus aizvietojošās nāves patieso vērtību. Cik nožēlojami, jo Kristus nāve mūsu labā, ciešot sodu par visiem mūsu grēkiem, ir glābšanas plāna pamats. Kristus nāve ir vienīgais ceļš, kā cilvēki var tikt glābti un iemantot mūžīgās dzīvības apsoli-jumu. To nesaprast nozīmē palaist garām visu evaņģēlija būtību.

Kāda ir Golgātas krusta atbilde uz visiem izaicinājumiem, kad mums jācīnās ar grēku, vainas apziņu, bailēm un pārlicības trūkumu? Kā mēs varam labāk izmantot cerību un apsoli-jumus, kas mums pieejami Jēzū, – ne tikai par piedošanu, bet spēku uzvarēt grēku? _____

DZĪVE BEZ GRĒKA

(1. Jņ. 3:6,9)

Kā varam atrast kopsaucēju starp 1. Jņ. 3:6,8,9 un 1:6-2:1,2? _____

1. Jņ. 3:6,9 ir spēcīgi un mulsinoši apgalvojumi par to, ka neviens, kas dzīvo Jēzū un ir piedzimis no Dieva, negrēko. Tas izklausās diezgan kategoriski. Kristiešiem šie apgalvojumi ir sagādājuši problēmas un viņi ir centušies rast skaidrojumu šiem tekstiem. Galu galā, kurš paties kristietis nav cīnījies ar grēka realitāti savā dzīvē?

Katrā gadījumā mēs varam droši pieņemt, ka apustulis Jānis nenonāk ar sevi pretrunās. 1. nodaļā viņā raksta, ka tie, kas sakās esam bez grēka, maldina paši sevi. 2. nodaļā viņš norāda uz mūsu mērķi, kas ir – negrēkot –, taču viņš pievieno apsolījumu, ka apgrēkojoties mums ir Aizstāvis Tēva priekšā, Jēzus Kristus. Mūsu šodienas rakstvietas jāizprot iepriekšējo diskusiju par grēku gaismā: kristieši atturas no grēka, bet, ja grēkots, tie izsūdz savus pārkāpumus un saņem dievišķo piedošanu.

Bībeles pētnieki dažādi mēģinājuši skaidrot šos sarežģītos pantus. Apskatisim divus skaidrojumus.

1. Jānis savas pirmās vēstules 3. nodaļā (6., 8., 9. panti) apraksta ideālu, ko pieminējis arī 2:1, kur, salīdzinot ar nākamo nodaļu, gan nav minēti sīkāki paskaidrojumi. Iemesls tam varbūt bija tas, ka Jānis vēlēties, lai viņa klausītājiem un lasītājiem būtu skaidra izpratne par grēka jautājumu. Grēku nevar uztvert vieglprātīgi. Kristus sekotāji nedrīkst ar grēku spēlēties.

2. Darbības vārds “grēkot” un “darīt grēku” atrodams tagadnes formā, kas bieži norāda uz ilgstošu procesu. Tas varētu norādīt uz to, ka Kristus mācekļi nedrīkst grēkot ilgstoši. Viņiem gadās šad tad apgrēkoties, bet viņi ir šķīrušies no grēka un nepraktizē grēcīgu dzīvi. Grēks nevalda pār viņiem. Bībeles NIV tulkojums, turoties pie šāda uzskata, šajās vietās izmanto frāzi “kas turpina grēkot”.

Lai arī kāds skaidrojums tiek pieņemts, 3. nodaļa jāskata abu iepriekšējo nodaļu gaismā. Lai gan grēks ir reāls, kristiešiem nav citas izvēles kā atbrīvoties no tā, lai arī ko tas maksātu.

Skaidrs, ka tu esi grēcinieks; neviens to neapstrīdēs. Jautājums ir: Cik daudz asiņu, sviedru un asaru tu esi iztērējis, cīnoties ar grēku savā dzīvē? Ko tava atbilde ziņo par tavu dzīvesveidu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Rom. 8:12-17; Fil. 2:14-16.

“Lai neviens sevi nepieviļ ar domu, ka ir iespējams kļūt svētam, apzināti pārkāpjot kādu Dieva prasību. Zināma grēka piekopšana aplklusina Gara pārliecinošo balsi un atšķir dvēseli no Dieva. ‘Grēks ir bauslības pārkāpšana.’ Un ‘katrs, kas grēko (pārkāpj bauslību), nav Viņu redzējis, nedz Viņu atzinis.’ (1. Jāņa 3:6) Lai gan Jānis savās vēstulēs tik daudz kavējas pie mīlestības, viņš tomēr nevilcinās atklāt to cilvēku īsto dabu, kas pretendē uz svētumu, savā dzīvē pārkāpjot Dieva bauslību. (..) Un, ja kāds saka, ka viņš ir bez grēka, tad līdz ar to jau tiek dota liecība, ka tas, kurš to apgalvo, atrodas tālu no svētuma.” (E.Vaita, “Lielā cīņa”, 472, 473)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko praktiski nozīmē būt “līdzīgam Dievam”? Kā mēs varam būt kā Dievs ne vien pozitīvā, bet arī negatīvā ziņā?

2. Ir cilvēki, kas baidās no domas, ka mūs glābj vienīgi tas, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā. Viņi saka – ja mūsu glābšana balstās vienīgi uz Kristus taisnību, nevis mūsējo, kas mūs atturēs turpināt grēka dzīvi? Kā tu atbildētu uz viņu raizēm?

3. Kāds reiz ir skaidrojis savu izpratni par Golgātas krustu šādi: “Es neizmantoju Kristus krustu, lai aizbildinātu vai aplātu grēku. Krusts man vienkārši palīdz pavisam neatteikties no Dieva, kad es tiešām grēkoju.” Pārrunājiet Bībeles skolā šajā teikumā pausto domu gaitu.

4. Nav iespējams nemaz neiespaidoties no sabiedrības un kultūras, kurā mēs dzīvojam. Kādi grēki tavā sabiedrībā tiek uzskatīti par ļoti sliktiem, kas citā kultūrā nemaz nešķiet tik slikti vai vispār nosodāmi? Cik daudz mēs driekstam ļaut sabiedrībai ietekmēt mūsu izpratni par to, kas ir grēks? Par kādiem Bībelē nosodītiem grēkiem tavā sabiedrībā pieri nerauc?

5. Mēs visi zinām, kādi apsolījumi mums doti uzvarai pār grēku. Tajā pašā laikā pie kādiem nosacījumiem (ja vispār) tiem, kas cīnās ar grēku, piemēram, ar kādu atkarību, vajadzētu meklēt profesionālu palīdzību? Ko tu teiktu tiem, kas vērsanos pēc profesionālas palīdzības uzskata par ticības Dieva spēkam trūkumu?